

HONLEVÉL

A MAGYAROK VILÁGSZÖVETSÉGÉNEK LAPJA

a Magyarok Világszövetségének
és a honlevél birtokosainak havonta megjelenő
közéleti és kulturális folyóirata

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG

Rácz Sándor, Csete György, Dr. Hegedűs Loránt,
Dr. Czirják Árpád (Kolozsvár), Dr. Pungur József
(Edmonton), Dr. Orbán László (Buenos Aires), Dr.
Kállay Oszkár (Brüsszel), Dr. Szilvay Géza (Helsinki)

Felelős szerkesztő:

Pápai Szabó György

Főmunkatársak:

Ádám Jenő (Baranyai háromszög), Alakszainé Dr. Oláh
Annamária, B. Szabó Péter (Svájc), Dr. Berkes Zoltán
(Kanada), Bogyay Elemér (Kanada), Borsos Géza (Erdély),
Botos László (USA), Böröcz József (Svájc), Fuksz Sándor
(Felvidék), Gyetvai György Gergely, Hompoth Zoltán, Dr.
Horkovics-Kovács János (Németország), Jobbágy Sándor
(Ausztrália), Kádár Dániel (USA), Dr. Kállayné Dáné Zita
(Belgium), Komsa József (Erdély), Ladó László (Ausztrália),
Dr. Léh Tibor (Franciaország), Mihályi Molnár László
(Felvidék), Oláh István, Rácz Szabó László (Délvidék),
Szotyori-Nagy Áron, Tallósi István (Svédország), Tokay
Rozália (Erdély)

Rovatvezetők:

L. Németh Erzsébet, Varga Csaba,
Zsigmond Emese

Elemzők:

Borbély Imre (Temesvár), Ferenczy Zsuzsa (Melbourne),
Jordáky Béla (Göteborg), Okos Márton (Budapest)

Munkatársak:

Hábel György, Katona Szabó István,
Lőwey Lilla és Váradi Péter Pál

Felelős Kiadó:

Patrubány Miklós,
a Magyarok Világszövetségének elnöke

Szerkesztőség és Kiadóhivatal:

Magyarok Világszövetsége
1052 Budapest, Semmelweis u. 1-3.
telefon: 36-1-267-4514/108
fax: 36-1-485-40-60
e-mail: honlevel@mvsz.hu
www.mvsz.hu/honlevel

Korrektor:

Szabó Györgyné dr.

Tördelőszerkesztő:

Bezák Tibor

Címlap:

„Vesszen Trianon!”
(Fotó: Felber Zoltán)

Készül a Pannónia Print Nyomdában
Felelős vezető: Cseh Tibor

ISSN 1787-3878

Az írások tartalmáért a szerzők viselik a felelősséget.
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
Csak elektronikusan küldött/átadott cikkeket tudunk közölni.
A honlevél birtokosok 50% kedvezményrel vásárolják a lapot.

PATRUBÁNY MIKLÓS ISTVÁN ÁDÁM A KÍNAI KAPCSOLAT

Helyesen jár el Magyarország kormánya, amikor Kínával kimondatlanul is stratégiai partnerségre törekszik.

Azt, hogy a világ legnépesebb országa milyen befolyással bír, már 1957-ben is megtapasztalhatta az ország, amikor Csou En-laj kínai miniszterelnök budapesti látogatásán bejelentette, hogy évi 2%-os kamatra 200 millió rubel hosszúlejáratú hitelt ad az államcsőd szélére jutott Kádár-rezsimnek. És az 1956-os Magyar Forradalmat és Szabadságharcot vérbe fojtó hazaárulók megőrizhették szovjet tankokkal szerzett hatalmukat, mert jóllehet a termelés alig indult be, a boltok polcai pillanatok alatt megteltek a hitel felének összegét kitevő kínai áruval...

Pedig akkor Kína ipara és gazdasága kezdetleges állapotban volt, népessége még csak 600 millió lelket számolt, és kommunista rendszere alig egy évvel volt túl Tibet és Dzungária bekebelezésén.

Nagyságrenddel nagyobb lehet az a támogatás, amelyet az 55 év alatt népességét majdhogynem megháromszorozó, ipari termelését megsokszorozó, immár tudományos, gazdasági és atomhatalommá, egyszóval világhatalommá vált Kína.

Helyesen jár el tehát Magyarország kormánya, ha Kínával kiemelt kapcsolatokat próbál kiépíteni.

Ám a kínai kapcsolat jelentősége nem csupán gazdasági, pénzügyi, politikai természetű.

Az Amerikában élő Lengyel Alfonz régész 2004-ben a Magyarok VI. Világkongresszusának küldött levelében leírta, hogy amikor az első kínai császár kincseskamráját feltárta, a kínai kormány képviselője sok ezer évre visszanyúló kínai-magyar kapcsolatokról áradozott.

1989. június 4-én (micsoda különleges egybeesés Trianon napjával!), a pekingi Tienanmen téren egymillió diák tüntetett a kommunista önkény ellen, ajkukon Petőfi Sándor négysorosával: *Szabadság, szerelem! E kettő kell nekem. Szerelmemért fölláldozom az életet, Szabadságért fölláldozom Szerelmemet.* Lánctalpak tapostak ezeket halálba... A másfél milliárd lelket számláló Kínában minden ötödik osztályt végzett ember ismeri Petőfi Sándor nevét és versét. Másfél milliárd ember számára a magyar költő verse testesíti meg a szabadság eszményét.

A Kínai Népköztársaság alapításának 55. évfordulója alkalmából budapesti nagykövete fogadást adott. Ott mondott beszédében rokon népeknek nevezte a kínait és a magyart.

Tehát helyesen jár el Magyarország kormánya, amikor Kínával kimondatlanul is stratégiai partnerségre törekszik.

Történt azonban Orbán Viktor és Ven Csia-pao minapi találkozója alkalmából, a több milliárd dollárosként ismertett gazdasági együttműködést megalapozó szerződés kötésén túl, más feltűnő esemény is.

Furcsa, kommunista önkényuralmi időkre emlékeztető módon bántak magyar hatóságok és titkosszolgálatok Magyarországon élő, a kínai megszállás ellen tiltakozni próbáló tibetiekkel. Behívták, zaklatták, zászlaikat elkobozták, lábbal taposták. És láss csodát: a két évtizeddel korábban a kommunisták betonba taposására hívó egykori „forró fejű ifjú”, miniszterelnökként helyesli a kommunista időkre emlékeztető önkényt, mondván, hogy igenis be lehet tiltani a tüntetéseket, ha az állam érdeke úgy kívánja...(!?)

És ez az, ami mellett szó nélkül elmenni nem lehet.

Vannak ugyanis helyzetek, amikor fel lehet függeszteni az alapvető emberi jogokat. Ám ilyen eset csupán háború esetén, illetve szükségállapot idején állhat elő. Amihez egy demokratikus jogállamban parlamenti jóváhagyás kell. A kínai miniszterelnök budapesti látogatása aligha volt ilyen.

(Folytatás a 6. oldalon)

PATRUBÁNY MIKLÓS ISTVÁN ÁDÁM

A KÍNAI KAPCSOLAT

(Folytatás az 1. oldalról)

Ezért elvi élel is ki kell mondanunk: Magyarország kormánya helytelenül jár el, ha az emberi jogokat alárendeli politikai megfontolásoknak. Magyarország kormánya hibát követ el, ha szó nélkül hagyja az emberi és közösségi jogok sérelmét, politikai érdekei miatt, és még inkább, ha gazdasági érdekei miatt teszi azt.

Magyarország kormánya csak akkor várhatja el a külföldi magyar nemzeti közösségek jogainak biztosítását, ha maga is következetesen kiáll más népek, nemzeti közösségek jogaiért. Magyarország kormánya saját maga alatt vágja a fát, ha nem áll ki a népek emberi és közösségi jogaiért, különösképpen, ha a népeket tibetinek, illetve ujjurnak hívják.

Addig is, amíg Kőrösi Csoma Sándor hagyatékának teljes körű feltárása következtében bővebb ismereteket szerezhethetünk, nekünk magyaroknak tudnunk kell, hogy e két néphez, amelyeket Kína 1955-ben hódított meg, minket különleges és kötelező kapcsolatok fűznek. Ami Tibetet illeti, elég, ha szellemi

vezetőjének, a Dalai Lámának címerére pillantunk. A rajta látható négy szimbólum közül három egyben ősmagyar szimbólum is: Hármashalom, fölötte a Nap és a Hold, előtte Oroszlánpár, miként az esztergomiak... Dzungáriában pedig a tizenötmillió ujjur nép a ma élő magyar nép legközelebbi rokona. Olthatatlan szabadságvágygal, ötezer éves, folyamatos kultúrával és történelmi tudattal, amelyben érintetlenül és a feledés legkisebb nyoma nélkül ott vagyunk mi magyarok...

Magyarország kormányának, ha nem akar vállalhatatlan helyzetbe kerülni e két néppel szemben, illetve ha nem akar kiszolgáltatott helyzetbe kerülni Kínával szemben, akkor mindenkor ki kell állnia a tibeti és az ujjur nép jogaiért.

Kína meghatározó és fontos. Magyarország kormánya helyesen jár el, ha ennek fontosságát felismeri. Ám a két fél közötti, nyilvánvaló nagyságrendi különbség miatt e politikának körültekintőnek is kell lennie. Magyarország kormányának figyelmét ugyanolyan mértékben kiérdemli az immár ugyancsak milli-

árdos népességű India, amelyről az emberiség egyik kiemelkedő régész-műépítész, James Fergusson így ír: *„Minden, amit építettek Indiában, a turániak (= szkíták, hunok) építették – History of Architecture, 1865.”* Kőrösi Csoma Sándor pedig ekképp int: *„Keressetek, kutassatok, mert az egész világ egyetlen nemzete sem talál annyi kincset kultúrájának gyarapítására, mint a magyar társadalom az ősi indiai kultúra tárházában.”*

De ott van Japán, Korea, Irán, Törökország és Kazakisztán, és a sor hosszan folytatható. Sok ezer éves kultúrák, százmillió nagyságrendű népességek, a magyarság felé kitérülve.

„Arccal Európa felé, de szívünkben Ázsia minden zsongásával” – hirdetem magyar nemzetpolitikai üzenetként 1998 óta. 2004-ben összmagyar jelmondattá tette ezt a Magyarok Világkongresszusa. Hiszszük: eljött az idő, hogy ezt Magyarország is felismerje. Miként szeretnénk hinni azt is, hogy az idén elfogadott alaptörvényben a rendkívüli állapotok sokféleségét nem mögöttes politikai szándék szülte.

